

ňujících předpoklad, že držitel věci není jejím vlastníkem ani jeho zmocněncem, ve spojení s nedbalostí kupcovou. Zůstalo tudíž rovněž v rozsudku nezjištěným, proč výražek v rukou neznámého (soudu) prodavače byl věcí podezřelou.

Čís. 243.

Místem spáchaného činu (§ 51 tr. ř.) jest při zpronevěře místo, kde pachatel skutkem projevil vůli, se svěřenou věcí jakoby vlastní nakládati, nikoli však místo, kde svěřená věc měla se majiteli vrátiti.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, Nd II 124/20.)

V trestní záležitosti proti Janu Č-ovi pro zločin zpronevěry dle § 183 tr. z. rozhodl nejvyšší soud jako soud zrušovací záporný spor o příslušnost mezi zemskými trestními soudy v Praze a v Brně tak, že prohlásil za příslušný zemský trestní soud v Praze.

D ů v o d y:

Dle § 51 tr. ř. jest příslušným onen soud, v jehož obvodu čin byl spáchan, t. j. kde byla předsevzata činnost, již skutek jest dokonán. Janu Č-ovi klade se za vinu, že peněžitý obnos, jemu spolkem A. na zakoupení diapositivů svěřený, za sebou zadržel a si přivlastnil. Zločin zpronevěry jest dokonán okamžikem, kdy nastalo přivlastnění si, t. j. kdy bylo předsevzato jednání, jež znatelně vyjadřuje rozhodnutí pachatele věc mu svěřenou za svoji podržeti a jí jako svojí nakládati. V tomto případě jest jedním tím upotřebením peněz pachatelem k účelům vlastním, jež se stalo tím, že obviněný peníze pro sebe (svoji zábavu) utratil. To se stalo v Praze, jest tedy Praha místem spáchaní činu. Naproti tomu jest lhostejno, kde obžalovaný měl odevzdati věci, předměty, jež podle příkazu za peníze mu svěřené měl nakoupiti, a jest tedy názor zemského trestního soudu v Praze, jenž dokonání činu chce posunouti až do té doby a do toho místa, kdy a kde — jak usnesení jmenovaného soudu uvádí — »právní poměr mezi obviněným a spolkem A. měl býti splněn«, právně mylný.

Čís. 244.

Předražování. I trestní činy spáchané proti nařízení ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. náležejí dle § 1 lit. a) vládního nařízení ze dne 11. listopadu 1919 čís. 596 sb. z. a n. před soudy lichevní za podmínek, jak uvedeny jsou v § 30 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1920, Kr II 44/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie B-ové do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uh. Hradišti ze dne 13. ledna 1920, jímž byla stěžo-